

V NEBI RŮŽE
NEROSTOU

V NEBI RŮŽE
NEROSTOU

POUZE UKÁZKA Z KNIHY

Napsal: Tomáš Turnhöfer
Květen 2020

ISBN 978-80-7612-208-6

Obsah

Kapitola 1 – Její pohled	7
Kapitola 2 – Jeho pohled	15
Kapitola 3 – Vzájemná přízeň.....	23
Kapitola 4 – Návštěva.....	33
Kapitola 5 – Další návštěva	
Kapitola 6 – Krok dál	
Kapitola 7 – Dovolená	
Kapitola 8 – Nečekaný dárek.....	
Kapitola 9 – Nastal čas	
Kapitola 10 – Probuzení	
Kapitola 11 – Beznaděj.....	
Kapitola 12 – Maření života	
Kapitola 13 – Otevří oči	
Kapitola 14 – V práci	
Kapitola 15 – Další šance.....	
Kapitola 16 – Nadějně vyhlídky	
Kapitola 17 – Doma	
Kapitola 18 – Pátek	
Kapitola 19 – Konec všech nadějí	
Kapitola 20 – Šok z přítomnosti.....	
Kapitola 21 – Je všechno v pořádku?	

Kapitola 1 – Její pohled

Je poslední čtvrtek v měsíci. Paprsky slunce prostoupily přes špatně zatažené žaluzie do místnosti a probudily Janu. Po otevření očí zkontrolovala čas. Přišlo na ni lehké zklamání, když zjistila, že nastavený budík na mobilu by ji stejně za deset minut vzbudil. Vstala tedy ze své postele a prošla pokojem malého bytu do koupelny. Provedla kontrolu vizáže pohledem do zrcadla, zkontrolovala si rukou, jestli ty dlouhé trčící rozčuchané blondřaté vlasy jsou opravdu její. S vyčítavým pohledem na zrcadlo se nakonec otočila a začala s oblékáním. Dnes si musí dát záležet, protože ji čeká pohovor na novou pracovní pozici. V předchozím zaměstnání omezili kvůli krizi stavy zaměstnanců. Byla propuštěna pro nadbytečnost, proto ještě dostane tři dosavadní platy. Čím dřív si najde práci, tím víc peněz z předchozího zaměstnání jí zbyde. Nově se uchází o místo vedoucí expedice v jednom z těch skladových objektů kousek za městem. Z předchozího zaměstnání má s touto pozicí velké zkušenosti. Vklouzne do spodního prádla, jde zpět před zrcadlo. Chystá se na bitvu mezi jejími vlasy a kartáčem. Hlavou zní poznatky, které si na internetu nastudovala, aby při pohovoru nepůsobila hloupě. Prvním kolem bez problému prošla. Případný budoucí zaměstnavatel právě volí mezi dvěma adeptkami. Červené šaty nechává v šatníku, nechce působit hned vyzývavě. Je přesvědčena, že červená jí sluší, tyto šaty si přece jen nechá na nějaké rande. Nakonec volí černé méně nápadné šaty, které spolehlivě nechají vyniknout její křivky.

Zanedlouho sedí s mírnou nervozitou v autobuse, který Janu odveze až na místo. Pokukuje po ní mladík, letmo ho prohlédla, není její typ. Navodil v její hlavě myšlenku, že by si mohla najít nějakou delší známost. Poslední dobou se jejím životem doslova mihlo jen pár mužů. Jenže někteří by ji chtěli jen na jednu noc, což už ve svém věku nemá zapotřebí, proto takové razantně odmítala. Pak tu byli ti, co nebyli k zahození, než začali projevovat své názory nebo nadměrně velké ego. Stále se považovala za atraktivní ženu, proto

věřila, že si mezi muži může vybrat, nemusí čekat, který na ni zbyde. Ani si nevymýšlela žádné až moc vysoké nároky. Překontrolovala, jestli se mladík pořád dívá. Přišlo jí to nepříjemné, protože při setkání jejich pohledů nepřestal, stále civěl jejím směrem. Svůj názor o něm měla hned. Jak byla ráda, když mohla z autobusu vystoupit. Proběhla krátká úprava šatů, šla se nahlásit na vrátnici. Za chvíli pokračovala do administrativní budovy do druhého patra. Tam si u ředitele společnosti vyslechla jeho představu o práci. Jana s jeho přístupem k práci neměla problém. Líbilo se jí i jeho příjemné vystupování, které ji náramně uklidňovalo. Po dlouhé debatě, kdy téměř nenašli žádný bod sporu, došlo k dohodě a místo bylo její. Odcházela přes vrátnici na zastávku. Přemýšlela, jak naloží s dobře započatým dnem. Napadlo ji, že by si mohla udělat hezké dopoledne v nákupním centru, dostala chuť na kávu. Nečekala dlouho, protože hned přijel autobus. Připadá jí, že dnes zatím vše vychází na jedničku.

Z autobusu vystoupila mezi prvními. Rychlé kroky mířily k automatu na kávu. Těšila se na ni a zároveň byla přesvědčená, že to bude dobrá odměna za výborně zvládnuté ráno. Možná by si měla dopřát i lepší než jen z automatu. Chtěla potom slídit po krámech, až pak si někam na chvíli sednout. Automat byl tedy jasná volba. Vhodila do mincovníku drobné, navolila své oblíbené latté a čekala. Čas krátila pozorováním okolí. V tuhle hodinu by tu sice čekala méně lidí, alespoň zde nemá komorní atmosféru. Vyzvedává si velký kelímek z automatu. Levou rukou bere víčko a chystá se na odchod. Z pravé strany do ní někdo strčí. Jana zachraňuje kelímek, zvláště kávu v něm. Podařilo se jí zachránit svůj dekolt, i tak jí káva polila rameno s rukou.

„Do prdele!“ zalátelela nahlas. Cítila, jak horká tekutina pálí.

„Ti pěkně děkuju,“ nechala naplno projít své negativní emoce Jana směrem k muži, na kterého ani pořádně nevidí. Rychlým našťvaným krokem zmizela na toaletách. Namočila si tam opařenou ruku, aby tolik nepálila. Pokusila se alespoň trochu napít kávy, potom ji hned vyhodila do koše. Papírové ubrousky zmírňovaly škody napáchané černou tekutinou, ale dokázaly jen usušit. Stopy po kávě z černých

šatů nezmizely. Při pohledu do zrcadla bylo Janě těžce do breku. Tak krásný den to pro ni měl být. Šaty jsou na vyhození a z nakupování také nic nebude. Je rozčilená a zklamaná. Jak se na své volné dopoledne těšila, tak o něj rázem přišla. Chvilí se tam na sebe smutně dívá do zrcadla, možná by i brečela, kdyby dovnitř nevstoupila jiná žena, která právě otevřela dveře.

Naštvaně sebrala kabelku a vyrazila raději pryč. Procházela kolem automatu. Kdyby jen zahlédla toho muže, který jí to udělal, určitě by si na něm chtěla vylít zlost. To, co mu chtěla v záchvatu vzteku říct, by určitě nikdy slyšet nechtěl. Nejen že Janu připravil o kávu, na kterou se těšila, ale překazil jí i chození po krámech. Dvě činnosti, které měly zpříjemnit její den. Nikoho podezřelého již neviděla. Jenže ona ani pořádně neví, kdo do ní strčil. Možná se tu někde motá a směje. Naštvaná mizí ven, vyhledat si autobusový spoj, který ji co nejrychleji doveze domů. S hrůzou zjistila, že to s její dopravou nebude tak jednoduché. Přemýšlí a rozhlíží se. Když viděla zaparkovaný vůz taxi služby, byl její problém hned vyřešen. Alespoň Janu v těch politých šatech nikdo nevidí. Připadala by si hrozně, kdyby každý viděl tu zkázu na jejích šatech. Před těmi pohledy by se propadala hanbou.

Doma ze sebe sundala potřísněné šaty a pohledem na ně smutní. Je jí opět do pláče. Po uklidnění si řekla, že dnes koupí nové. Ale stejně jí jich bylo líto. Měla je ráda. Nakonec byly to šaty, ve kterých získala svou nynější práci. Možná tato náhoda něco znamená, uvědomila si symboliku dnešního dne. Snad to není nějaký náznak zlého osudu. Tato myšlenka ji trochu vylekala. Vzala si ty červené, byly po ruce. Chtěla by na tu nehodu rychle zapomenout. Zkontrolovala stav zásob v ledničce. Rozhodla se, že nákup šatů spojí i s nákupem potravin.

Netrvalo to dlouho a opět vystupovala z autobusu u nákupního centra. Automatu na kávu se nejen symbolicky vyhnula obloukem. Rozlitou skvrnu na podlaze již někdo uklidil, ale její čerstvé vzpomínky ne. Raději se na tom místě nezdržovala ani myšlenkami. Vyvíjí v hlavě snahu, aby ztráta jejích šatů byla co nejdříve

nahrazena. Proto měla jasný cíl vlastních kroků. Procházela obchody s oblečením a vybírala nové šaty, které by jí slušely. Zvolit ty správné nešlo. Možná hledala až příliš podobné těm, o které dnes přišla. Nakonec to vzdala, uvědomila si, že by se k výběru hodily její kamarádky, které by jí pomohly zhodnotit výběr. Takže si ani pořádně žádné nevyzkoušela. Prošla centrum až k velkému obchodu s potravinami.

Popadla malý košík a prošla regály. Za chvíli měla nakoupeno. Stála ve frontě u pokladny, když ji oslovil za ní stojící cizí muž.

„Tyhle červené vám sluší víc.“

„Promiňte, my se známe?“ otočí hlavu za hlasem Jana. Vidí vyššího muže, letmo si jej stihne prohlédnout. Asi ho někde viděla, ale rozhodně muže nezná.

„Ne, když vám řeknu, kde jsme se viděli, naštvete se,“ obdaří ji tajemným úsměvem. Jana přemýšlí a nakonec odpoví:

„Jste revizor?“

„Asi před dvěma hodinami bych byl klidně i revizor,“ odpoví muž, ale další rozhovor jim není umožněn, protože Jana musela zaplatit a uložit svůj nákup do tašky. Opodál se schválně zdržovala s nákupem. Lehce si prohlížela muže, chtěla by ho oslovit, získat o něm další informace, hlavně tu, odkud ji zná.

„A jaké šaty tedy normálně nosím, když tyhle jsou lepší?“ zkouší Jana prověřit neznámého muže.

„Mohu vás pozvat na kafe? Tam vám vše povím,“ šel rovnou k věci muž. Jana si ho opět prohlédne. Připadá jí pohledný, ale pokud by souhlasila, byla by až moc snadná kořist. Tak nízkou cenu přece nemá. Muž to tak snadné mít nebude.

„Jedno kafe přece nic neznamenaá?“ naléhá na ni.

„Možná někdy příště,“ vyloudí Jana úsměv, popadne tašku a odejde. Když je maličko víc vzdálena, otočí se ještě za ním. Připadá jí dost pohledný. Možná jeho pozvání neměla hned odmítat. Asi v sobě měla nějaký hněv z aféry u automatu na kávu. Změnit rozhodnutí již nešlo. Jana jde pomalu směrem k autobusu.

Ta věta o tom, že jí červené šaty víc sluší stále hlodá v její hlavě. Janě to nedá, pořád nad tím přemýšlí. Připravuje jídlo, potom si

pouští televizi, ale nepřestává nad ní myslet. K večeru, když už byla převlečená, se na ty červené šaty dívala a říkala si, že je asi bude nosit častěji. Šla spát, otevřela si nedočtenou knížku. Četla si. Došlo jí, díky textu, který četla, že červená bude slušet každé ženě. Taky jí napadlo, jak málo žen nosí jen červené věci. Pokud by tedy ten muž zkoušel takto oslovovat neznámé ženy v červeném oblečení, těžko by dostal odpověď, že ta dáma jinou barvu nenosí. Nasadil by tak dotyčné dámě brouka do hlavy, ale získal tím čas na pozvání na kávu. Janě dochází, jak důmyslnému triku odolala. Ještě dočte pár stránek knížky, pak si konečně lehne do postele. Než zcela usne, vymyslí, že zítra svolá své kamarádky a ty jí pomůžou s novými šaty.

Druhý den strávila dopoledne sama doma, odpoledne vyrazila s kamarádkami na vytoužený nákup. Ty jí ochotně pomáhají s výběrem. Když procházely kolem automatu na kávu, svěřila se jim o včerejším incidentu, ještě měla čerstvě v hlavě své naštvání, jak onoho muže nazvala debilem. Jedna z nich ale poukázala na fakt, že díky včerejšímu incidentu má dnes nové šaty. Z těch měla Jana nesmírnou radost, jako ze všeho nového na sebe. I přes to si o něm myslela, že je debil, protože se neumí dívat před sebe. Kamarádky jí neodporovaly, když jde o kávu, nezná Jana slitování. Jelikož jsou její dobré kamarádky, říkají si mnoho pikantních věcí, nemohla se jim nesvěřit s dalším zážitkem. Vyprávěla o muži, který Janě pochválil červené šaty. Taky prozradila svůj názor na jeho jednání. Hrdě jim oznámila, jak jeho stylu zaujmout odolala, i když si přiznává, že to byl pohledný muž. Sklidí ovšem kritiku. Proč odmítla muže, který se jí líbil, jim nedávalo smysl, ačkoliv ji chtěl zaujmout netradičním počínáním. Přiznala si, že poslední dobou o ni měli zájem jen různá individua, o která brzy neprojevovala zájem. Proto její kamarádky nepochopily, proč nevyužila situace. Poté to ještě důkladně probraly v kavárně. Až se bude situace opakovat, bude s pozváním souhlasit, slibuje Jana. Přiznala si, že zřejmě byla již ovlivněna tím věčným odháněním mužů, protože si nejspíš vsugerovala, že ti, co za to stojí, už jsou dávno zadaní. Z tohoto jejího omylu ji ochotně vyvedly kamarádky. Janě vstípily do hlavy – další příležitost od pohledného muže již musí využít.

V sobotu večer spolu vyrazily do restaurace. Tentokrát nad kávou probíraly její novou práci. Shodly se na tom, že by už potřebovala nějakého chlapa a nová práce jí snad může naskytnout nové příležitosti. Uvědomuje si, jak skromné má nároky, ani si nemyslí, že je moc vybíravá. Při volbě vystačí hlavně s charakterovými rysy než s těmi fyzickými. Spíš už je Jana tak nějak navyklá na svůj malý byt, ve kterém žije už dlouho sama. Jeden čas přemýšlela o domácím mazlíčkovi, ale pak promyslela pro a proti. Zůstala dál sama. I když nad papouškem chvíli dlouze uvažovala, pak by jí ho bylo časem asi líto, takže opět nic. Holky si svůj večer užily, propovídaly téměř tři hodiny, kdyby tam seděly dál, stále by měly o čem hovořit. Ony si vždy nějaké téma najdou. Jana se nakonec dopravila domů. Cestou potkala několik mladých párů, jak razí na večerní akce. Trochu zamrzelo, že jde v soboru sama domů, místo aby vyrazila někam za hudbou, nebo alespoň na diskotéku. Přemýšlela nad tím, co jí všechno holky řekly. V jejím životě nyní přichází změna v podobě nové práce. Mohla by přijít i změna stavu, ze singl na zadanou. Připouští si, že by jí to pomohlo. Docházelo jí, jakou chybu asi udělala, když pozvánku na kávu od neznámého muže bezmyšlenkovitě odmítla.

Přicházela na zastávku autobusu, ze které odcestuje domů. U zastávky zahlédne cizího muže. Určitě by měla větší pocit bezpečí, kdyby tam nikdo nestál. Obzvlášť jde-li o muže, kterého nezná. S dalším přiblížením se muž náhle otočí. Jasně v něm poznala chlapa, kterému před dvěma dny odmítla pozvání na kávu. Přišlo jí to nepatrně trapné, ale svůj krok nezastavila. Měla ho hned pozdravit? Má dělat, jako že se vůbec neznají? Klade si otázky, jenže na jejich zodpovězení má strašně málo času. Nasadí lehký úsměv, když ho míjí. Doufá, že není strůjcem nějaké trapné situace. Pak jí dochází, kdoví jak ten její úsměv viděl. Snad nezrudla ve tváři. Patrně si to nevyložil nějak zle? Znovu nad tím myslí. Raději zkoumá jízdní řád. Ale její autobus tu byl před půlhodinou. Co teď? Nemá další možnost jízdy autobusem. Po otočce udělá pár kroků stranou. Podívala se na muže, on se zrovna díval na ni. Oči automaticky sklopila k zemi. Přišlo jí to lehce trapné. Má ho oslovit? Raději bude

mlčet a dělat mrtvého brouka. Podle ní nastává opravdu trapná situace. Možná by měla něco říct.

„Dneska už nás asi žádnéj autobus nikam neodveze,“ promluvil na ni. Bylo na něm vidět, že chce navázat konverzaci. Trapný pocit je pryč. Nebo si to jen mylně myslí.

„Taky jste chtěl jet jedenáctkou?“ reaguje na něj hbitě, aby nevypadala divně. Přece jen vypadal k světu. Dokonce byla ráda, když na ni promluvil. Jak trapné, kdyby tam oba jen mlčky stáli a dělali, že jeden druhého nevidí. Přesto by po sobě nenápadně pokukovali.

„Taky, ale takhle to vypadá, že se projdu domů,“ pronese s úsměvem. Jana má dojem jeho opětovného pokusu o rande. Vzpomene si, co říkaly její kamarádky. Hlavně nic nepokazít.

„Také to vypadá, že půjdu pěšky,“ odpoví a přeje si, aby o ni nadále stál. Vysílá hypnotický pohled.

„Kterým směrem jdete?“

„Masarykovou ulicí,“ vyhrkne ze sebe, protože doufá v dlouhou společnou chůzi, aby nemusela jít sama a taky z důvodu jeho poznání.

„Překvapivě já také,“ byl nadšen z jejich společné cesty.

„Můžeme jít spolu,“ nabídne radostně Jana.

„Odkud jdete?“ zeptá se napřímo muž.

„Byla jsem s kamarádkami na večeři.“

„Taky jsem byl na jídle,“ pronesl nadšeně muž.

„Nebudeme si tykat? Já jsem Jana,“ natáhne k němu ruku.

„Souhlasím, Max,“ podává ruku a uštedří jí malý symbolický polibek na tvář.

„Ale jinak jsem správně Maxmilián,“ doplní ještě. Jana z něj má dobrý pocit. Cestou si povídali. Prozradila mu, že získala novou práci, potom mu vyprávěla o té své minulé práci. Chvilí mluvili i o jídle, které měli. Pak přešla řeč na něj. I ona lačněla po nějakých informacích. Řekl jí kde pracuje, ale také se zmínil, že je singl. To však Jana tušila, když ji zval na rande. Taková byla jeho taktika, aby z ní vytáhnul, jestli i ona je sama nebo někoho má. Raději tento fakt zatajila a přešla na další téma. Protože si s Maxem rozumí, chtěla by

se mu nepatrně revanšovat za odmítnuté pozvání na kávu, proto navrhne společnou návštěvu kavárny. Je na něm vidět, že s odpovědí váhá. Delší pauza Janu vyleká. Je jí sympatický, proto nesmí pokazit další seznamování. Má ale jistý strach z odmítnutí. Právě ten strach brzdí její další kroky. Aby to neudělal tentokrát on jí. Možná by si to trochu i zasloužila, jako pomstu. Vzpomíná na pořekadlo, jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. Nebo na: kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

„Proč jsi mě poprvé odmítla? Abys mohla pozvat ty mě?“ odpoví jí ironicky. Přiznává si, jak trefnou otázka dostala, ale zároveň netuší pro něj uspokojivou odpověď. Nechce mu přiznat, že toho odmítnutí vzápětí litovala. Ukázala by svou slabší stránku své nerozhodnosti. Něco odpovédět musí.

„Nevím. Asi jsem nechtěla být tak snadno sbalitelná,“ odpoví mu s úsměvem na tváři. To ho rozesměje.

„Tady kousek je takové rychlé občerstvení, kde by se snad dalo chvilku posedět, souhlasíš-li?“ nabídne jí řešení. S nadšením souhlasí a těší se na další povídání. Max je podle ní milý a sympatický kluk, kterého by rozhodně chtěla víc poznat. Při vstupu jí podrží dveře, zdvořile nechá blondýnku vejít první. Jana jde rovnou ke stolu, který čeká jen pro ně, navíc je i trochu zastrčený v rohu. Přesně takový, jaký si představovala. Na tomto místě ještě nebyla, proto měla nutnost Maxovi říct, jak se jí tady líbí, vybral dobře. Podle Jany není totiž moc pěkných míst mimo centrum. Byla mile potěšena, Max u ní za výběr podniku získal další kladný bod. Obsluha na jejich příchod rychle reaguje, proto si ti dva velice rychle objednali. Byla ohromená, nečekali nijak dlouho. Chvilku pozorovala Maxe a v duchu se usmívala, viděla na něm mírnou nervozitu. Chtěl by jí snad něco říct? Možná ano. Nenápadně ho pozorovala a vyčkávala.

„Musím se ti k něčemu přiznat,“ obdaroval Janu provinilým pohledem, ona jen čekala, co jí řekne, „ten blbec, který do tebe ve čtvrtek strčil u toho automatu na kafe, to jsem byl já!“

Kapitola 2 – Jeho pohled

Je poslední čtvrtek v měsíci. Max se už při snídani děsí, aby stihnul odevzdat šéfovi všechny potřebné podklady. Jako firemní projektant tlakových a jiných nádob má poslední dobou moc práce. V pátek už nic moc nestihne, protože mají ke konci měsíce vždy důležité porady o právě probíhajících, ale i nových zakázkách. Jeho snídaně není zrovna výstavní. Pár rohlíků přikrytých šunkou, narychlo snědených během oblékání. Hromadnou dopravou se přemísťuje do svého zaměstnání. Je lehce rozrušen, protože moc netuší, v jakém má stavu zmiňované podklady. Až bude vědět na čem je, uklidní ho to, nebo naopak vyvede ještě víc z míry. Když v práci prochází kolem svých kolegů, z jeho výrazu a lehkého spěchu by i bez kalendáře poznali, že nastává konec měsíce. Tuto situaci zažívají měsíc co měsíc. Už si na to zvykli. Většinou má ale vždy své podklady naprosto v pořádku, šéf s ním bývá velmi spokojený. Když usedá na svou židli a zapíná svůj počítač, prohledává přitom další dokumenty. Za hodinu už je naprosto uvolněný, protože vše, co má mít, našel. Jen si ty dokumenty pečlivě připravuje na další den, aby to mohl předvést, případně doplnit. Vypadá, že z práce odejde daleko dřív, než myslel. Se svolením šéfa nakonec opouští zaměstnání. Zavládla v něm spokojenost. Je jako vyměněný, s lehkým úsměvem pozoruje lidi okolo sebe. Sedne si do autobusu a rozhlíží se. Vystoupí u nákupního centra, napadla ho myšlenka na oběd, ale dál pozoruje dění kolem sebe. Přece jen je na oběd ještě čas. Všimne si, že z dalšího autobusu vystupuje krásná žena v upnutějších šatech, které ji brzdí. Možná kdyby měla pohodlnější oblečení, snad by i běžela směrem dovnitř. Pozoroval ji, protože Maxe zaujala. Líbila se mu, proto ženu dál sledoval, než zmizela uvnitř. Jeho pomalé kroky také mířily dovnitř. On ale nepotřeboval pospíchat. Čas ani hlad ho netlačil. Pozoroval ruch ulice, před třemi hodinami měl úplně jiné myšlenky. To byl součástí uspěchaného šramotu u zastávky hromadné dopravy.

Prošel dveřmi a udělal pár kroků, když za sebou uslyšel šramot. Otočil hlavou, ze setrvačnosti udělal ještě pár kroků navíc. Uviděl menšího chlapce, kterému právě utekl pes i s vodítkem. Maxe napadlo klukovi pomoci, proto záhy zrychlil svůj krok. Soustředil se na to, aby nohou stoupl na konec vodítka a psíka tím zastavil. Už to vypadalo na úspěch, proto ještě zrychlil. Náhle ucítil, jak do něčeho narazil. Pud sebezáchovy zafungoval, schoval si hlavu do svých rukou, jako kdyby očekával, že na ni něco přistane. Bylo mu jasné, že do někoho vrazil.

„Do prdele,“ vykřikl ženský našťvaný hlas. Max otevřel oči a jen viděl chlapce, který kolem něj proběhl za stále utíkajícím psem.

„Ti pěkně děkuju,“ uslyšel opět stejný hlas. Max opatrně vyndal hlavu ze svého zákrytu, který si vytvořil vlastníma rukama a podíval se, co způsobil. Viděl ženu, která je díky němu politá čerstvou kávou. Na nic nečekala, rychlým krokem šla na toaletu. Hleděl vyčítavě za chlapcem, který opodál stále utíkal za malým psíkem, kterého už ale zastavil někdo jiný. Podle velké louže pod sebou poznal, že káva byla opravdu čerstvá. Situace ho mrzela, nestihl ženě vyjádřit svou omluvu. Cítil okolo sebe nepříjemné pohledy, které směřovaly k němu. Udělal krok k toaletám. Rozhlédl se kolem sebe. To, co si myslel, nyní i viděl. Všechny pohledy směřovaly na něj. Udělal další krok, svůj mozek zaměstnal tím, co bude dál dělat. Postávání u toalet bude pěkně dlouhé, protože než hezká a politá žena vyjde, chvíli si počká. Přece jen bude chtít být naprosto čistá, má nelehký úkol, ale pokusí se mu maximálně přiblížit.

Navzdory dotírajícím pohledům nakonec Max ostudně odejde. Čekání by nevydržel a ty vyčítavé pohledy také ne. Je mu moc líto nehody, chtěl by to té ženě vysvětlit, jenže asi k tomu zřejmě nedostane příležitost. Prošel kousek dál do obchodního centra, pokračoval bočním východem k parkovišti. Měl divný pocit. Připouštěl si, jak je v tom nevinně, ale také věděl, že jeho omluva a nabídnutá pomoc má být povinností. Delší dobu nad tím přemýšlel, pomalu se ploužil k hlavnímu vchodu. Z dálky zahlédl tu ženu, šla k autobusové zastávce. Bylo na ní vidět její rozčilení. Max chvíli sbíral odhodlání k omluvě, přemítal si, co se může stát. Zřejmě zaslechne pár nelí-

chotivých věcí, ale je naučen, že svým problémům má stát čelem a ne od nich utíkat. Směr chůze mířil jejím směrem, ale žena rychle zmizela v taxíku. Jeho kroky raději zastavily, nenápadně zatočily zpět k nákupnímu centru. Snad aby ho nezahledla z okénka auta. Opatrně vešel do nákupního centra, podíval se po několika obchodech a nakonec skončil v restauraci, kam dorazili i jeho dva kolegové ze zaměstnání. Povídali si o práci. Incident s rozlitym kelímkem kávy pochopitelně vynechal. Objednali si jídlo a stále probírali pracovní záležitosti. Až teprve po jídle se věnovali něčemu jinému. S nadcházejícím víkendem probírali možnosti nějaké zábavy. Vymýšlejí, že všichni společně můžou někam zajít. Jenže Max zrovna moc nechce. Jelikož jeden kolega by dorazil s partnerkou, druhému se také nechtělo. Byl by třetí kolo u vozu. Hned naléhal na Maxe, ale ten vyřknul své pevné rozhodnutí. Těšil se, jak si doma pustí nějaký film a bude mít večer jen pro sebe. Už dlouho takový neměl. Čas oběda dost přetáhli. Nakonec došlo k loučení, každý šel svým směrem. Max chtěl ještě nakoupit nějaké potraviny domů.

Při procházení mezi regály s potravinami si všiml ženy v červených šatech. Přišla mu povědomá, proto jí maličko nadběhl. O uličku vedle byl už přesvědčený, že je to právě ta, která kvůli němu měla šaty polité kávou. Zmizel z jejího dohledu kousek dál. Chtěl si svou omluvu promyslet. Vymýšlel různé scénáře, aby byl připraven na jakoukoliv její reakci. Plán měl ale stále jisté zádrhele. Proto přemýšlel dál, když najednou okolo něj šla. Prohlédl si ji a lehce se na ni zadíval. Prošla kolem něj, ani ho nezaregistrovala. Naprosto bez reakce. Pochopil, že netuší, kdo je viníkem její dnešní nehody. I tak byl z jejího průchodu nervózní. Přisuzoval to částečně tomu, že se mu líbí. Její nevědomost ho ale vzápětí uklidnila. Prošel obchodem a pobral, co potřeboval. Stále ji sledoval, kvůli vlastnímu přehledu, kde vůbec je. Svůj nákup načasoval tak, aby ve frontě u kasy skončil za ní. Než přišla řada na její placení, získal dost příležitostí si onu slečnu prohlédnout. Zhluboka se nadechl, než ji oslovil. Bude lehce tajemný, zkusí ji pozvat na kávu, kde by mohl mít

příležitost vyjít s pravdou ven a konečně vyjádřit svou omluvu nad dopolední nepříjemností s vylitou kávou.

„Tyhle červené vám sluší víc,“ pronesl klidným hlasem, ačkoliv cítil, že jeho srdce bije rychleji než obvykle.

„Promiňte, my se známe?“ nasadila překvapený výraz žena a Max je naprosto ubezpečen, že si ho nepamatuje. Musí ale rychle něco odpovědět.

„Ne, když vám řeknu, kde jsme se viděli, naštmete se,“ pronese nakonec s lehkým úsměvem. Chvilí mlčí. Aby si snad nevzpomněla, napadne děsivá myšlenka Maxe.

„Jste revizor?“ odpoví nakonec a jemu to přijde jako velice vtipná odpověď.

„Asi před dvěma hodinami bych byl klidně i revizor,“ odpoví také vtipně. Doufá, že ledy v jejich komunikaci začaly tát. Jenže žena mu již neodpoví, musela se otočit a zaplatit svůj nákup. To Max opět využil k tomu, aby si ženu důkladněji prohlédl. Potom uvolnila místo u pokladny. Platil nákup, ale očkem pokukoval, jestli mu žena v červených šatech neutekla. Naštěstí ji její nákup dostatečně zdržoval. Zaplatil a uvolnil místo pro dalšího zákazníka.

„A jaké šaty tedy normálně nosím, když tyhle jsou lepší?“ padla od ní jasná otázka. Uvědomil si, že se může hned prozradit.

„Mohu vás pozvat na kafe? Tam vám vše povím,“ reagoval hbitě otázkou. Její oči si ho rychle prohlédly. Teď aby ještě prošel hodnocením a souhlasila. Max byl napnutý jak struna.

„Jedno kafe přece nic neznamená?“ pronesl sebejistě, protože si myslí, že právě váhá, jestli mu odpoví kladně nebo záporně.

„Možná někdy příště,“ zklame ho nakonec s mírným úsměvem na rtech a zmizí i s taškou nákupu. Max také odchází. Myslel si, jak blízko byl k pozvání na kávu. Asi se zmýlil a zároveň si uvědomuje, že jí stále dluží velkou omluvu i s kávou. Pravděpodobně moc očekával. Jeho sebevědomí kleslo. Byl zklamaný. Nakonec dorazil domů. Snažil se na to nemyslet. Uvařil hned nějakou večeři, zbytek večera strávil sám u televize.

Druhý den v práci sklízel chválu, protože mu jeho šéf dal vědomě nejtěžší úkol z celé skupiny. Tím tak přiznal, že ho považuje za

nejlepšího v týmu. Mírně to zvedlo jeho ego, které měl po včerejším odmítnutí trochu na nižší úrovni, než by si sám přál. Víkend rád uvítá. Je dohodnutý s přáteli, že si zajdou na fotbal. Dlouho nikde nebyl. Předtím než odešel domů se ještě s kolegy dohodl, jak akci zítra provedou a kde bude jejich sraz. S opravdu dobrou náladou odešel domů. Na to, že svůj byt obývá sám, v něm má dost místa. Ještě před více než rokem s ním žila přítelkyně. Vztah skončil rozchodem. Pouto mezi nimi vyprchalo a začali se více hádat než si užívat společných chvil. Proto má velký byt, pořizoval ho kdysi kvůli ní, pro společnou budoucnost.

Po sobotním zápase zamířili s kolegy do restaurace. Přece jen jim z fandění dost vyhládlo. Procházeli kolem jedné a přemýšleli, jestli do ní zajdou či nikoliv. Nakonec padlo rozhodnutí, že půjdou jinam. Max na posední chvíli zahlédl v okně trojici žen sedících u stolu. Jedna z nich byla ta, která se kvůli němu polila kávou. Chvíli ženu pozoruje, než dožene své kamarády. Nepatrně litoval odmítnuté nabídky na pozvání. S kamarády našli místo v další restauraci. Při jídle si povídali o situacích, které viděli na zeleném hřišti. Řešili stav klubu, kterému fandili. Místy o tom emocionálně vyprávěli, kdo co dělá špatně a jaké by měli řešení. Zkrátka takové ty normální chlapské řeči o fotbale. Po hodině opouští restauraci, každý šel domů svou cestou. Trochu přemýšlel o své situaci. Vyčítal si, jak je málo aktivní ohledně žen. Chtěl by to změnit. Ale byl poznamenán minulým odmítnutím. Kráčel poloprázdnou ulicí. Věřil, že ho ještě nějaký autobus odveze domů. Jinak by musel jít docela kus městem. Došel na místo, kde poznal svou smůlu. Poslední spoj odjel před půl hodinou. Zvednul hlavu a pomalu odcházel. Přímo k němu jde žena, kterou dnes neustále potkává. Hledí přímo na ni, vymýšlí další omluvu. Je bez pochyby, že jde o ni. Lehce se na něj usměje, pokračuje až k tabuli s odjezdy autobusů. Max přemýšlí nad tím úsměvem, byl myšlen jako milý, nebo šlo o typ úsměvu, který měl jeho osobu litovat? Žena hledá v jízdním řádu a pak kousek odstoupí. Max ji sleduje, jejich pohledy se hned setkají, protože i ona ho nenápadně pozoruje.

Došlo mu to, chtěla jet stejnou linkou. Aby nevypadal jako blbec, který na ni civí a také tím, že právě tuhle slečnu touží pozvat na kávu, přiznává svůj zájem o ni, zkrátka musel něco říct:

„Dneska už nás asi žádněj autobus nikam neodveze.“

„Taky jste chtěl jet jedenáctkou?“ odpoví hbitě žena.

„Taky, ale takhle to vypadá, že se projdu domů,“ obdaruje ji úsměvem Max a doufá v další komunikaci.

„Také to vypadá, že půjdu pěšky.“

„Kterým směrem jdete?“ nečekal na nic. Hned ho bleskově napadlo, že by mohli jít spolu.

„Masarykovou ulicí.“

„Překvapivě já také,“ odpověděl jí s nadšením.

„Můžeme jít spolu,“ reaguje na něj očekávanou větou.

„Odkud jdete?“ vyzvídá informace a nenápadně si ji prohlíží.

„Byla jsem s kamarádkami na večeri,“ odpovídá ochotně žena.

„Taky jsem byl na jídle.“

„Nebudeme si tykat? Já jsem Jana,“ nabídla svou ruku.

„Souhlasím, Max,“ nečekal na nic a ještě ji políbil na tvář.

„Ale jinak jsem správně Maxmilián.“

Jana se rozpovídala o tom, jak si předevcírem našla novou práci, potom mu sáhodlouze vyprávěla o předešlé práci. Skoro ho řečmi začínala nudit, ale tvářil se, jak ho všechno, o čem mluví, zajímá. Chvillemi říkala zajímavé věci, jenže později Maxe opravdu nudila. Byla poměrně upovídaná. Řekl si, že je to určitě lepší, než kdyby mlčky šlapali prázdnou ulicí. Pozoroval její projev, mluvila docela spisovně. Asi si i všimla jeho nudného výrazu, proto se zeptala na jídlo, které měl. Debatovali chvilku o jídle, také chtěla znát nějaké detailnější informace o něm. Vyprávěl jí co dělá a kde přesně pracuje. Nebylo pro ni překvapením, že nikoho nemá. Taky chtěl vědět, jak na tom je. Ona však raději mluvila o jejich městě. Probírali podniky, kam chodí a tak podobně. Shodli se, ani jeden z nich nikam moc nezavítá. Přijde mu, že s Janou může mluvit celé hodiny o čemkoliv, pokud ho pustí ke slovu.

„Nepůjdeme si ještě někam spolu sednout?“ zazní od Jany otázka, která Maxe mírně vykolejí. On její jednání maličko nechápe. Nejprve

ho odmítne a poté sama nabídne posezení u kávy. Chvilí hledá správnou odpověď, ale nakonec pronese:

„Proč jsi mě poprvé odmítla? Abys mohla pozvat ty mě?“

„Nevím. Asi jsem nechtěla být tak snadno sbalitelná.“

Max se tomu zasměje. Přejde mu to jako rozumná výmluva. Takovou odpověď nečekal. Pochopil by, kdyby řekla, že nechtěla být sbalena po prvním úsměvu. Nabídne jí tedy volbu nedalekého rychlého občerstvení, kde můžou v klidu posedět.

„To je moc dobrý nápad,“ vyřkne svůj souhlas s radostí. Maxovi tak vychází jeho přání o společné vypité kávy. Hned mu dojde, když si ji prohlíží, zapomněl na přiznání, že Janu srazil před tím automatem. Musí sebrat odhodlání a říct pravdu, aby poznala jeho čestný charakter. Patrně se jeho přiznání neotočí proti němu, nepokazí snad celé dosavadní snažení. Alespoň v to doufá.

Vcházejí dovnitř. Jana vybrala mírně zastrčený stůl a sedá si k němu. Max ji následoval. V tomto podniku prý asi ještě nebyla. Prozkoumala ho pohledem, mluvila chvíli o tom, jak se jí tady líbí. Max ale střádal odvalu ke svému přiznání. Za chvíli už měli objednáno. Stále sbíral odvalu, uvědomil si, že když už si vybrali jídlo, tak snad neuteče, až zjistí pravdu.

„Musím se ti k něčemu přiznat,“ povídá Max, polknul na prázdno, „ten blbec, který do tebe ve čtvrtek strčil u toho automatu na kafe, to jsem byl já!“ Má takový zvláštní pohled, že hned nepoznal, jestli oceňuje jeho přiznání, nebo vymýšlí, co nepěkného mu řekne. Chvilí ticha a očekávání ukončila slovy:

„Proto jsi mě chtěl pozvat na kafe, ty mi ho dlužíš!“

„A nejen to,“ reagoval na ni, „chtěl jsem se ti za to moc omluvit.“ Vidí, že incident bere docela dobře, tím Maxe značně uklidňuje. Potom jí vypráví zkrácenou verzi svého příběhu.

Nakonec se tomu oba zasmějí, že kvůli malému psíkovi si připadal jako blbec, ona polita a skoro popálena. Vypráví mu situaci, když na něj byla naštvaná. Kvůli němu přišla o šaty, pak byla vystavena divným pohledům ostatních lidí kvůli potřísnění svých šatů. Dále popisuje, co cítila a neměla údajně daleko k pláči. Náhle si uvědomil, jak ochotně mu svěřuje své city. Málokterá žena by toho byla

schopna. Okamžitě začne série Maxových omluv. Po vyslechnutí její verze i s podrobným popisem toho, co zažila, se nyní Max cítí velice špatně. Omluva střídá omluvu. Jana ho ale ujišťuje, že teď už je v klidu. Vše odpuštěno. Šlo jen o chvilkovou úzkost. Max tomu ze začátku příliš nevěřil, jenže byl brzo přesvědčen. Jako omluvu si ještě objednájí nějaký malý zákusek. Sice v tuto pozdní hodinu nerada jí, ale pro jednu by mohla udělat výjimku. S tímto způsobem odškodnění Jana rychle souhlasila. Maxovi se ulevilo. Měl konečně pocit odčinění své viny.

Byl rád, jak si nehodu vyříkali a že to nakonec tak dobře vzala. S krátkým odstupem času jim vše kolem rozlité kávy připadá dost komické. Jana přiznává, kdyby mu tenkrát řekla, co chtěla, asi by tady teď spolu neseděli. Max si váží její upřímnosti. I Jana ocení jeho přiznání, protože mohl mlčet a ona by asi nikdy nepoznala pravdu. Další krok k jejich vzájemnému sblížení. Potom raději otočí list. Hovoří o svém dětství a dospívání. Nezapírá, že na rozdíl od Maxe odsud nepochází. Přistěhovala se kdysi za prací. Pochází z jižní Moravy. Následuje otázka, jestli není náhodou z nějaké vinařské oblasti. Jana jeho domněnku potvrzuje. Odvypráví několik příběhů z jejího dětství, jak si hráli ve vinohradu, děda jim to ustavičně zakazoval. Jejich povídání je upřímné a zábavné, prohlubují tím své vzájemné sympatie. Čas na jejich kávu už sice vypršel, ale oni si stále povídají. Po více než hodině teprve odcházejí, protože začali odcházet i ostatní hosté. Max přidržuje dveře, když opouštějí podnik.

Kapitola 3 – Vzájemná přízeň

Venku si připomenou, jestli stále jdou stejnou cestou. Max byl rozhodnut, že ji vyprovodí až k jejímu bytu, musí být jako opravdový gentleman, obzvlášť k ženě, která se mu tolik líbí. Procházka nočním městem jí přijde malinko romantická. Chtěla by dneska usínat s pocitem, že ho ještě uvidí. Max zase přemýšlel, jestli jí požádá o telefonní číslo. Před vchodem do činžovního domu náhle oba zastaví.

„Tady bydlím,“ pronese lehce smutným hlasem a upřeně mu hledí do očí. Očekává nějakou jeho reakci. Možná svým pohledem o ni prosí, jenže Maxovi nic nedochází.

„Ty se díváš, jako bychom se už neměli vidět. Dáš mi své telefonní číslo? Můžeme si to někdy zopakovat?“ pronese šťastný Max. Jana mu hned ochotně nadiktovala telefonní číslo, ale Max neměl připraven mobil. Proto musela čísla znovu zopakovat. Nyní měl její kontakt, byl spokojen. Nakonec to vypadá, že jsou na dobré cestě k dalšímu sblížení.

Přistoupila k němu blíž a pak pronesla:

„Děkuji za doprovod domů.“

„To беру jako automatickou věc, obzvlášť jde-li o tak krásnou ženu,“ pronesl Max s milým pohledem na ni. Odkryl své city k ní, protože si myslel, jak je skrývání jeho zájmu o ni naprosto zbytečné. Doufá v úspěch svého záměru.

„Děkuji i za to, že jsi ke mně tak milý. Zpříjemnil jsi mi dnešní večer,“ rozzářil svůj úsměv. Hřeje ho to nejen na duši.

„Také děkuji za tvoji společnost,“ odpověděl Janě a hleděl jí přitom upřeně do očí. Snad jako by ještě něco očekával.

„Pozvala bych tě na kávu, ale už jsme jednu dopili.“

Slyšel její jasnou poznámku, že o něj stojí. Proto se odvážil k ní přiblížit a říct jí do očí:

„Mně zatím stačí jen pusa.“

Políbil její rty. Zavřela oči, líbání proběhlo podruhé. Oba zapojili i své ruce, vzájemně se dotýkali. První polibek od něj byl přesně

takový, jaký si Jana přála. Sladký, ne příliš dlouhý a doprovázený lehkými dotyky jeho ruky. Nakonec přece jen došlo k jejich odtržení. Jana se mu dívala do očí. Viděla v nich malé plamínky vášně. Poté Maxovi dala ještě pusku na rty. Nemůže přece nic uspěchat. Obdarovala ho úsměvem, aby věděl, že je ráda za ten krásný polibek.

„Uvidíme se, dobrou noc.“

„Ahoj a hezké sny,“ pronesl, poté vyrazil směrem domů. Otevřela vchodové dveře činžovního domu, když je zavírala, dívala se, jak odchází pryč. Po pár metrech ještě zastavil svou chůzi a hleděl na dům, ve kterém pozoroval přibývajícím světla. Šla po schodech do svého bytu. Měl z ní velice dobrý pocit, už se těšil na další setkání.

Po odemknutí dveří prošla do svého bytu. Byla stále opojena jeho polibkem. Ani nevnímala svůj spokojený úsměv. Za chvíli seděla v křesle a zasněná zírala do prázdné zdi. Přemítala si v hlavě to, co právě zažila. Ten pocit prvního sladkého polibku. Janě došlo, jak se jí tento týden dobře daří. Získala novou práci, má nejspíš i nového kluka. Zářila štěstím, jen tam tak spokojeně seděla a nic nedělala. Za chvíli jí vadilo to ticho, které nic nenarušovalo. Ovladačem spustila svou oblíbenou hudbu, nasadila na uši sluchátka. Užívala si ten pocit štěstí plnými doušky. Měla neutuchající radost, kterou nezakrývala. V prázdném bytě stejně nebylo před kým.

Přišla do koupelny a napustila plnou vanu. Pomalu se svlékala. Když byla nahá, zapózovala před zrcadlem. Pozorovala svůj mírně připitomělý úsměv. Doufá, že stejný úsměv nezapozoroval i Max. Potom zhodnotila svou postavu. Byla s ní lehce spokojená. Vždy viděla, že je co vylepšovat. Furt jsem kočka, dodala si sebevědomě. Ve vaně si udělala pohodlí. Snila o různých variantách, jak to bude s Maxem dál pokračovat, kdy představí kamarádkám svůj nový objev, kde s ním stráví první noc a kolikrát za čas se sejdou. Slíbí si, že na něj nebude naléhat, aby ho hned v zárodku nevyplašila a on jí nezmizel. To by byla v jejích očích velká škoda, když taková hloupá náhoda Janě přivedla Maxe. Po koupeli šla spát. Plná dojmů, že možná ještě dvě hodiny spala s blaženým úsměvem na tváři. Dlouho myslela i na jeho polibek. Chtěla by ho zopakovat. Dnešek považo-

vala za velice vydařený. Doufá ve více takových dnů, když jejich součástí bude i Max. On je snad ten pravý impuls do jejího života.

Usmívající se Max spokojeně kráčet ulicí. Napadlo ho, že od sebe nebydlí zas tak daleko. Proč ji nepotkal dřív? Myslel nad tím pouze chvíli. Nemá cenu dumat nad minulostí, před sebou má snad krásnou budoucnost s Janou. Za chvíli už byl doma. Výťah zastavil ve správném patře, proto vystoupil, pak odemykal svoje dveře. Vešel dovnitř a zapnul televizi. Přepínal mezi programy, hledal nějaký, který by ho zabavil. Jenže před očima měl místo obrazu z televize spíš úsměv Jany. Byl z ní tak vykolejen, nedokázal se moc soustředit na to, co právě dělá. Přepínal dál, ale nejspíš nevnímal, co dávají. Vybavoval si jen ji, ostatní šlo pouze kolem něj. Těšil se na další její setkání. Došlo mu, že má její telefonní číslo. Mohl by jí napsat něco na dobrou noc, ale pak si řekl, že asi spí a nechal psaní na ráno. Napadlo ho, že by jí ráno mohl poslat zprávu. Pak svůj plán ještě vylepšil. Hned ráno zavolá. Nabídne Janě možnost spolu někam zajít na snídani. Takové překvapení určitě nebude čekat. Mohlo by to Janu potěšit nebo alespoň mile překvapit. Je rozhodnut, pozve ji na snídani. Sice, když si spolu povídali, nezmiňovala se, jaký plán má na zítřek, však jí stejně zavolá. Byl pevně rozhodnutý, jak svou novou známost překvapí. Po vykoupání šel spát. Než usnul, stále na ni myslel. Zřejmě na něj dolehl fakt, že dlouho neměl žádnou známost. Proto by si to chtěl užívat, ale také začínající vztah nijak neuspěchat a nezkazit.

Druhý den po probuzení po osmé hodině hned vzal do ruky telefon, psal Janě zprávu, zda by neměla zájem o schůzku. Málem zapomněl na podepsání té zprávy. Ona už sice nespala, ale jen tak ležela v posteli a čekala na něco, co by ji z ní vytáhlo. Vzala do ruky telefon, četla si jeho zprávu. Byla ráda, když Max napsal. Nečekala, jak rychle naváže další kontakt. Odpověděla mu, že už nespí, raději pečlivě ukládá do mobilu jeho telefonní číslo. Je opravdu potěšená. Vytváří jí tím spokojený úsměv na tváři. Vstává z postele, vymýšlí, co ke snídani. Najednou její telefon zvoní. Volá jí Max. Překvapená a lehce rozrušená vzala telefon, zdraví ho.

„Ahoj. Napadlo mě, jestli bychom si spolu někde nemohli dát snídani,“ zní Maxův hlas v telefonu. Jeho nápadem je nadšena. Málem radostí upustila telefon.

„Jak víš, že se právě chystám snídat?“ pronáší mile do telefonu, hned zamíří do koupelny.

„Vydedukoval jsem to podle tvých krásných hnědých očí, podle tvého krásného polibku a voňavých blondřatých vlasů. Taková milá holka může snídat jediné před devátou hodinou. Konec konců byla by škoda, kdyby snídala sama,“ zavaluje ji lichterami hlas z telefonu. Je tak mile překvapená, že ani neví, co mu má odpovědět. Úplně Janu dostal.

„Jsi tam?“ říká nejistě Max, který přechází do koupelny.

„Vymyslím, co ti na tak krásné komplimenty mám odpovědět.“

„Jsem skromný, stačí, abys řekla ano,“ pronáší naprosto klidným hlasem. Ten tón a klid ji naprosto odbourává, podlamují se jí z toho kolena. Hned nadšeně souhlasí. Max Janě prozradí pár podrobností, pak jsou definitivně domluveni. Ona je z jeho nápadu naprosto vedle. Takhle překvapená už dlouho nebyla. Asi o ni opravdu dost stojí, přemýšlí nad jeho jednáním.

Jelikož počítal s tím, že jí, jako každé ženě, která se chce líbit, bude trvat, než opustí byt, využil svého náskoku v přípravě a vyrazil dřív. Nešel však směrem na smlouvané místo, ale směrem k jejímu bytu. Chtěl Janu překvapit. Měla plné ruce s malováním, česáním a voněním. Chvilí trvalo, než byla svým zevnějškem naprosto spokojena. Výběr správné kabelky ji zdržel. Max už netrpělivě špehoval vchod, kdy v něm zahlédne perfektně připravenou Janu. Najednou se objevila v otevřených dveřích, vypadala nádherně. Schovaný Max čekal, až půjde kolem. Slyšel klapání jejích bot. Stoupl si tak, aby ji za rohem hned překvapil. Jak zpoza rohu vyšla, zahlédne ho. Zastavila své kroky. Byli přece domluveni – potkají se až na místě, proto to její milé překvapení na tváři, když ho uviděla už nyní. Než stačila cokoliv říct, spustil na ni naučený monolog:

„Slečno, vy jste moc krásná, že bych vás chtěl hned pozvat na snídani, ale nic pozemského nemůže být tak krásné jako vy. Z toho vyplývá, že musíte být anděl. Jinak si to neumím vysvětlit. Jedí

vůbec andělé? Neroztáhnete teď křídla a neodletíte?“ Jana byla jeho činem natolik překvapená i zaskočená úžasem, až se raději beze slov svými rty dotkla těch jeho. Prožili dlouhý polibek, který snad neměl nikdy skončit. V její hlavě poletovaly samé slastné pocity. Takovou emociální bouři už dlouho nezažila. Musela svými myšlenkami zpět do reality. Šlo to těžce, do chvíle, než se od sebe odtrhli.

„Ahoj,“ řekla mu konečně z bezprostřední blízkosti. Polibek si zopakovali. Byl krátký, ale krásný a sladký jako ten včerejší. Možná ještě sladší.

„Krásné ráno,“ promluvil k ní s rozzářeným úsměvem. Chytla ho za ruku, vyšli spolu směrem k rychlému občerstvení. Chvíli si povídali o všem možném. Po pár krocích ji Max zkusil chytout za pas. Okamžitě jeho ruku zaregistrovala na svém boku a koukla na něj spokojeným pohledem, který mu řekl, že změna jeho úchopu je u ní vítána. Stále ji nepřestal udivovat. Zнала ho jen pár hodin, zároveň si uvědomuje, jak někdo může být úžasný svým originálním přístupem.

Před cílem Max oba zastaví. Padne otázka, co se děje. Smutný pohled na ni doprovázejí i slova:

„Něco mi chybí.“

„Zapomněl jsi doma peněženku, to nevádí,“ domýšlí si Jana důvod jeho jednání.

„To ne, chybí mi něco jiného.“ Přidrží ji rukou na jejích zádech a ladně přitahuje k sobě. Je reakcí překvapena. Naprosto se mu podvoluje. Když jsou jejich hlavy kousek od sebe, pronese:

„Tohle mi chybí.“ Dlouze ji políbí. Kdyby byla kočka, vrněla by hlasitě blahem. Nechce líbání ukončit. Na chvíli se chovají jako dva nedospělí zamilovaní puberťáci. Ale ani jednomu z nich to nevádí. Užívají si své čerstvé lásky, která z nich kape všude kolem. Nevadí jim kolemjdoucí. Vnímají teď jen jeden druhého. Pouze svůj kousek světa, zbytek momentálně neexistuje. Ať si dělá, co chce, pro ně jako by nebyl.

Přece jen vcházejí dovnitř. Shodli se na výběru. Sedí už s jídlem u stolu. Spokojeně mlčky jí, do té doby, než Jana dětinsky ukáže do jeho talíře:

„Myslíš si, že tenhle kousek je lepší než ten můj?“ Šokuje ho otázkou. S úsměvem jí odpoví, že může ochutnat. Vezme kousek jídla, nabídne mu k nakousnutí. Poslušně si kousne. Zbytek sní Jana. Usmívá se přitom na něj. Max po chvíliče udělá to samé. Když však sní svůj kousek, Jana chytne jeho ruku a lehce mu z prstů oblízne zbytek. Ten její dril, s jakým to provedla, Maxe vzrušil. Přiznal si, jak ho nepřestává udivovat. Chvíli při jídle blbli, oběma došlo, že je musela svést k sobě náhoda. Jana se pousmála, protože před pár dny, když ji srazil, by Maxe snad proklela. Možná i něco víc. To už ale pochopil z jejich posezení při kávě. Teď je z jejich setkání šťastná. Dojedli snídani, on ranní jídlo ochotně zaplatil. Naléhala na něj, že si svou část zaplatí sama.

„Pozval jsem tě. A navíc ti něco dlužím za psychickou újmu ze ztráty kávy,“ podíval se na ni neodolatelným pohledem.

„Tak to bych mohla mít další požadavky?“ obdarovala ho šibalským úsměvem Jana.

„A jaký?“ vyhrkl bez váhání Max.

„To ještě musím vymyslet,“ odpověděla nakonec, ale trochu myslela na sex. Ani jeden nechtěl pryč. Max ji pozval pouze na snídani, jenže Jana mu navrhla ještě další společnou procházku. Byl rád, když to vyřkla ona, aby nevypadal jako by na ni sám naléhal. Myslí si, že ani ona nechce ráno zakončit pouze snídání.

Jdou spolu do nedalekého parku, drží se vzorně za ruce, stále o něčem štěbetají. Max ji rozesmává, ona jeho vtípky a poznámky odměňuje smíchem. Těší ho, když jí dokáže vykouzlit úsměv na tváři. Navíc Janě úsměv nesmírně sluší. Ona zase oceňuje jeho originalitu a zábavnost. Není jako ostatní, kteří opakují zažité figle, nebo používají podobné finty svých vrstevníků. Max dokáže reagovat hbitě a většinou vtípně na kteroukoliv situaci. Má schopnost baviče, když si je jist, že protějšek jede na stejné vlně zábavy. Cítí se jako ryba ve vodě. Janu tento styl rozhodně nenudí. Nic nemusí předstírat, zájem o něj je zcela přirozený, smích upřímný. Dlouho nezažila takovou zábavu, dlouho nebyla tak šťastná a okouzlená mužem. Když se naskytlá příležitost, políbili se, pak najednou do ticha řekla:

„Ta vylitá káva za to určitě stála. Kdybych věděla, co to způsobí, vylila bych ji na sebe dobrovolně.“ Culí se na něj, protože právě pronesla parádní lichotku, téměř v jeho stylu.

„Kdybych viděl ženu, která na sebe sama lije kávu, asi bych takovou pak nechtěl pozvat na kafe,“ povídá Max s úsměvem od ucha k uchu a rozveselí tak i Janu.

„A kdyby ji vylila na tebe?“ pronese Jana po chvilce na obranu.

„Tak to bych ji určitě nezval na kafe, protože by mě mohla polít znovu,“ předstíral komické zděšení Max, aby Janu opět pobavil.

„Ty šaty zkrátka musely být zničeny.“

„Lituješ toho?“ pípne s ledovým klidem. Přiblíží se k ní.

„Lituju jen toho, že se to nestalo dřív.“ Přichází polibek, potom další a delší. Max využije svých rukou na jejích bocích, lehce je přesune na Janin zadeček. Oťukává si reakce, kam až ho pustí. Její ruce ale také ochotně sjedou z jeho zad až na hýždě. Rozhodla se, že zajde ještě dál, mírně stiskne prsty. Udělá to samé a díky tomu jejich líbání nabere na intenzitě. Pokračují spolu v procházce až k řece na dohled od železničního mostu. Padne dohoda o jejich dalším brzkém setkání. Neznají se dlouho, ale dospěli ke shodě, že společný oběd bude jejich další cíl. Možná i společná večeře, uvidí. Odvede ji k jejímu bytu, kde společné ráno zakončí polibkem. Když vchází do útrob domu, nemůže odejít, sleduje Janu do poslední chvíle, než mu zmizí z dohledu.

Plná dojmů si sedá do svého křesla a rozjímá ještě víc než předešlý večer. Napadlo ji, že kdyby včera svůj byt poklidila, mohla pozvat Maxe k sobě domů. Pak přemýšlela nad tím, jestli to není moc brzo. Přece jen spolu měli jen dvě rande. Příště ho jistě pozve k sobě domů. Je jím úplně omámená. Všechno co udělá ji buď rozesměje, nebo mile šokuje originalitou. Říká si, že po dlouhé pauze bez partnera si určitě zaslouží někoho jako je on. Slíbí si, jak Maxe při dalším setkání pozve k sobě domů. Ochutnají spolu třeba víno, nebo něco jiného a pak uvidí, říká s šibalským úsměvem. Natolik ji okouzluje, že je to jediné, co jejich čerstvému vztahu chybí. Ještě dlouho o něm ve svém křesle přemýšlí, zažívá při tom blažené pocity. Musí se s nimi podělit. Bere do ruky telefon a volá

kamarádce. Po čtvrt hodině volá druhé. Jsou z jejího vyprávění tak nadšené, že navrhnou odpolední posezení u kávy, kde všechno proberou. Jana neklade odpor, nadšeně souhlasí. Těší se na společné poklábosení, i když bude hlavním tématem ona a její nový přítel.

Max a jeho spokojený úsměv na rtech kráčí ulicemi, než dorazí domů. Místo toho, aby přemýšlel nad tím, co bude jíst k obědu, přemýšlí nad Janou. Vchází do budovy, kde potká své sousedy. Muž a žena živě diskutují nad malicherným problémem. Jelikož ani jeden z nich není ochoten ustoupit, navalují na nepodstatný problém další věci. Najednou si vyčítají prohřešky z nedávné minulosti, které se vzniklou situací vůbec nesouvisí. Musel vše vyslechnout, protože zrovna vynášeli ze dveří nějaké věci, které vadily v průchodu dveřmi. Byli tou diskuzí tak pohlceni, že ani jeden z nich neviděl čekajícího Maxe. Ten zas neměl tolik odvahy jim do rozhovoru zasahovat, raději trpělivě čekal, než mohl projít dovnitř. Jejich krátký vztah s Janou snad nikdy nedojde do takového stádia, doufá v duchu Max. Čekání mu tolik nevadilo, byl plný pozitivních emocí, navíc čerstvě zamilovaný. Konečně doma. Hodiny napověděly čas obědu, ale on zjišťuje, že nemá hlad. K obědu zakousne jen něco malého. Ohřeje si pár párků, s tím by mohl vystačit do večera. Využije času, začne uklízet svůj větší byt. Napadne ho, když to s Janou bude takhle idylicky pokračovat, mohl by ji třeba za měsíc nebo za dva nastěhovat k sobě. Místa tu má dost. Až moc snil o daleké budoucnosti. Vždyť ani neví, kde Max bydlí, nikdy nebyla u něj doma. Došlo mu, co může změnit. Měla by poznat, kde a jak bydlí. Skoro si to vytyčil za svůj další hlavní cíl.

Odpoledne využila své kamarádky k sešlosti v kavárně. Vyzvídají po Janě detaily jejich seznámení. Nejvíc překvapené jsou, když zjistí, že jde o muže, který do ní vrazil a ona byla polita kávou. Jaká náhoda, shodly se. Dlouho to probíraly, spíš Janu vyslychaly. Otázky směřovaly na různé detaily, jenže ona toho zas neměla tolik na prozrazení. Přály jí i nějaké intimnosti, aby si zase měly o čem povídat. Ale z předchozích zkušeností věděly, že vzhledem k tomuto tématu je Jana opatrná. Intimní podrobnosti si většinou nechává jen

pro sebe. Není taková jako jedna z nich, která nemá problém nazvat věci vulgárně a před ostatními nemá v tomto ohledu téměř žádné zábrany.

„A těšíš se na to?“

„Co to je za otázku? Kdybych se na to netěšila, tak to s ním nebudu natahovat,“ říká s důrazem na zájmeno „to“. Nechápe otázku své kamarádky.

„Myslím jako, že jsi to už dlouho neměla,“ upřesní nakonec se stejným zdůrazněním zájmena.

„Jo určitě, jasně že jo!“ nenechá je váhat ani na vteřinu.

„Očekáváš dlouhou a vášnivou předehru s dlouhým muckáním,“ pronese druhá svůj emotivní projev.

„Až to bude, budeš první informovaná,“ pronese k ní Jana.

„Hlavně jí při tom prosím tě nevolej!“ zdůrazní druhá, všechny tři vybuchnou smíchem. Kamarádky u stolu si rozumí, i když má každá trochu odlišný přístup k životu. Proto je Jana ráda, že jí řeknou svůj názor, který málokdo vidí stejným pohledem, jako ona. Někdy jsou ale víc otravné, než by bylo zdrávo. Jindy jim musí dát za pravdu, protože nezaujatý pohled na věc je to, co momentálně Janě úplně chybí. To jí také jedna z nich zdůrazní, že musí být zamilovaná až po uši. Přejí jí vztah. Podle nich si takovou známost plně zaslouží.

Odpoledne přecházelo ve večer, když Janě došla textovka:

„Začali jsme den spolu, nezakončíme ho také spolu – večerí? Max.“

„Promiň, večer se mi to nehodí, nezlob se. Jana,“ odpověděla mu, protože chtěla večer trochu klidu. Zítra na ni čekal první den v nové práci. Slíbila si, jak bude mít dnes večer pro sebe. Byl natěšený, že ji uvidí, avšak potom Janě napsal: „Přeji ti krásný den a sladkou noc.“ Odepsala mu v podobném duchu, jen ještě odepsala, aby si o ní nechal něco pěkného zdát. Maxovi to přišlo docela odvážné, text ho potěšil. Napsal jí další zprávu s lichočkami, ale nezapomněl dodat, jak je natěšen na další setkání. „Nemohu se tě dočkat,“ odepsala mu hbitě. Vyměnili si ještě hodně zpráv, některé měly dokonce erotický podtext, než jejich komunikace plně ustala.

Max vchází do tmavé restaurace. Jako kdyby se majitel snažil šetřit energií, využívá sotva třetinu světel. Možná je přítmí způsobeno absencí hostů, protože v celém prostoru sedí jenom tři lidé. Prochází pomalu dál. Nevybavuje si, proč sem vlastně přišel, ale tuší, že pravý důvod bude Jana, která sedí na druhém konci místnosti. Škubají mu koutky úst, chtěl by se na ni pousmát, jenže zároveň musí udržet kamennou tvář. Stojí si za svou vizáží gentlemana, obzvlášť, když už na sobě má slušivý smoking, který nenosí jen tak. Pomalými krůčky jde stále k Janě. Najednou ji uvidí v celé kráse. Nádherné červené šaty s výrazným dekoltem, které doplňuje zlatým řetízkiem s velkými náušnicemi. Perfektně upravené vlasy. Je tak nádherná, až cítí, jak z toho Maxovi začalo bušit srdce několikanásobnou rychlostí. Lapal po dechu, aby jeho strohý pozdrav neprozradil jeho ohromení Janinou krásou. Byl rád, když si mohl sednout naproti ní. Tentokrát už nechal na své tváři zářit úsměv. Nemohl ho již déle skrývat, protože ji před sebou už viděl. Zářila jako sluníčko. Úsměv, který pro něj vykouzila po pozdravu, doplňovaly její blondaté vlasy. Max před ní jen nehnutě seděl. Byl přesvědčený, že hledí do tváře anděla. Dosud nic krásnějšího neviděl. Položila beze slov před něj na stůl ruku. Otevřela dlaň směrem nahoru. Max viděl jasný signál o fyzickém kontaktu. Natáhnul svou ruku k té její, stiskl ji a lehce hladil palcem. Ani jeden nic neříkal. Jen tam na sebe zamilovaně hleděli. Najednou oba vstali, natahovali své hlavy k sobě. Chtěli se políbit. Scházelo jen pár centimetrů.

Maxovi drnčí hlava ze šíleného hluku, který proniká do jeho uší. Jana před ním rychle mizí. Co se to děje? Zní mu v hlavě otázka. Všechno zmizelo rychle, všude byla jen tma. Dochází mu, že leží nejspíš v posteli. Otevírá oči a hned je mu vše jasné. Vypíná pronikavý zvuk budíku. Leží doma ve své posteli. Budík překazil jeden z jeho nejkrásnějších snů. Proklel je, mohl přece aspoň počkat až po polibku. Naštvaně zabořil hlavu do peřin. Věděl, že nemůže usnout, ale sen byl natolik živý, až se na ten polibek opravdu těšil. Takhle musel vzpomínat na ten minulý, který s ní prožil.

Kapitola 4 – Návštěva

Ráno každý poslal zprávu pro lepší vstávání. Vzájemně si vyměnili krásná slova. Max odvážně napsal, že mu chybí. Myslel při tom na svůj sen, který prožil v noci. Jana po prvním dni v nové práci nevěděla, kde jí hlava stojí. Byla představena velkému množství kolegů a podřízených. Měla velké problémy si zapamatovat, kdo je kdo. Většinou se po představení omlouvala, protože není schopna všechna ta nová jména pobrat. Její noví kolegové to přijímali s úsměvem a s pochopením. Dokonce někteří oceňovali upřímnost, když zapomnětlivost bez problémů přiznává. Cítila, jak se na ni někteří usmívají, protože je krásná žena, některé kolegyně ji obdařují takovým falešným úsměvem, jako by viděly konkurenci. Jana si usmyslí, že jim brzy musí říct pravdu s Maxem, aby hned v počátku tyto nálady mezi ženami zarazila. Poté ji odvedou na místo, kde bude mít zázemí. To už Janě tolik cizí není. Útulný stoleček doplněn otáčecí židlí. Přišlo vytoužené uvolnění z toho napětí, jak ji noví kolegové přijmou mezi sebe. Při seznamování s místními počítačovými programy a způsobem práce často využívá k dotazům jednu kolegyni. Zaujme ji obrázek jejího manžela na stole. Napadne ji, že si sem snad jednou také dá fotku Maxe, ale to by nejprve musela nějakou mít. Dostane během práce nápad.

Myslí na dnešní večeři s Maxem, ten o jejich plánech ještě neví. Jsou teprve ve fázi vývoje. Udělali by spolu selfičko, pak by si ho mohla dát alespoň na pracovní plochu svého počítače. Jestli na takové akce není brzy? Zamyslí se. Nápad ji natolik oslovil. O pauze na oběd mu hned napsala. Max nadšeně souhlasil, ještě Janě napsal, jak se těší a poslal i pusu. Po obědě už toho moc neudělala. Možná pochopí styl práce v této firmě, ale spíš než na práci myslela na Maxe. Vždyť ani neví, co mu chutná a co ne. Janu fakt o jídle lehce zdesil, proto využila možnosti navštívit záchod. Využila chvilky, napsala zprávu, jak by si představoval hlavní chod. Nedostala z něj nic, nechal volbu jídla zcela na ní.

Janě hned došlo, do jaké překérní situace ji vlastní nápad dostal. Vybavilo se jí kulinářské motto – řízkem neurazíš. Ale řízkem ani nenadchneš, doplnila vzápětí. Připravované jídlo musí být jiné. Nějaký dobře udělaný losos by mohl Maxovi chutnat. Knedlíky nechce dělat, přijdou jí takové obyčejné. Další nápad byly špagety. Ty jsou zas až moc jednoduché, skoro jako by vyjadřovaly, že Max za víc námahy nestojí. Mohla požádat nějakou kolegyni s výběrem jídla pro první večeři. Začíná pociťovat trému z večerního setkání. Nejprve si o něm měla něco zjistit, než mu nabídla pozvánku. Využila svého telefonu a poradila se s kamarádkou. Ta preferovala těstoviny, jenže tato varianta přišla Janě jako moc zženštilá. Ještě chvíli obě kamarádky diskutovaly, ale na nic závažného nepřišly. Je to prý těžké, když neví, co má a nemá rád. Překérní situace s výběrem jídla pokračovala. Protože stále nevěděla, rozhodla se po práci navštívit supermarket. Mezi regály zajisté najde inspiraci pro dnešní večer. Pokud ne, bude muset nějak improvizovat, třeba skončí u skvělých těstovin.

Max hned po práci vyráží do obchodního centra, řekl si, že by na večeři, na které jsou s Janou dohodnutí, neměl přijít s prázdnou. Prošel davem lidí a zakotvil u regálu s víny. Říkal si, že vínem Janu určitě neurazí. Četl si názvy na lahvích. Nebyl žádný znalec vína, ačkoliv ho častokrát pil. Rychle mu došlo, že neví, jestli pije sladké, červené, bílé, růžové, suché nebo jiné víno. Navíc, ona přece pochází z vinařské oblasti. Byl z toho trochu vedle a nechtěl jí při první večeři zkazit náladu, protože by se třeba tvářila, jak dobré víno vybral. Přitom by jen ze slušnosti srkala tekutinu ze skleničky, aby ho neurazila.

Toho docílit rozhodně nechce. Stále tápal. Sjížděl očima láhve z jedné strany na druhou, jenže vybrat si zkrátka nedokázal, protože nevěděl, co má ráda. To byl celý problém jeho výběru.

„Pro rande je asi nejlepší Sauvignon,“ uslyší za zády známý hlas.

„Slečna ví, že jdu na rande?“ promluví směrem k Janě, která náhodou procházela kolem a dokonale ho překvapila.

„Kdybych byla ona šťastná, určitě bych byla velice ráda za toto suché bílé víno.“

„Opravdu? To je příjemná informace,“ usměje se na ni Max, kterého překvapuje tajemné vykání.

„Také řeším malé dilema. Kdybych si domů pozvala milého usměvavého muže, co bych mu měla uvařit?“ využívá jejich náhodného setkání i Jana.

„Něco z lásky,“ odpoví s úsměvem Max beroucí do ruky láhev vína.

„Jako že bych měla uválet lásku, dát ji na půlhodiny do trouby a potom zalít omáčkou, šoupnout k tomu růžové srdce a podávat?“ odpoví opovrhovaným tónem Jana, protože očekávala konkrétnější odpověď. Ta jeho byla zklamáním. Došla mu její nespokojenost s odpovědí. Uvědomil si, jak se tento vtípek moc nepovedl. Teď se musí snažit o záchranu situace.

„Pokud k tomu bude třeba čína, určitě mu to s láskou musí chutnat. Byl by hloupý,“ dal jí konečně tip. Přistupuje k ní blíž, protože jí chce dát pusy, ale Jana tu hru dohrála až do konce.

„Polibek bude až po večeři, za odměnu,“ rozzáří na něj svůj úsměv. Zamyšlená odchází. Max se pousmál nad její výřečností a nad tím, jak ho dokázala navnadit na večer. Přesouvá své soustředění na regál s láhvemi. Vzal raději ještě jednu, než vyrazil směrem k pokladně i s takovým tím šibalským pohledem. Zajisté udělal dobře. Sice přišel o moment překvapení, ale na druhou stranu, získal víno, které jí bude určitě chutnat.

Jana nakoupila potřebné věci a namířila si to domů. Uvelebila se v kuchyni, začala vařit. Na jídlo dávala pečlivý pozor, aby bylo vše dokonalé. Zapnula svou oblíbenou hudbu pro naladění atmosféry, otázkou je, zdali něco takového k navození vůbec potřebuje. Potom upravuje vizáž pokoje, aby působil co nejtělněji. Pak se opět vrátí do kuchyně a pokračuje s přípravou jídla. Je plná očekávání. Její jídlo musí být dokonalé. Ne, to nestačí, říká si. Její jídlo musí být zkrátka perfektní. Stejně jako její byt. Dokonalé není správně výstižné slovo. Stále bojuje s některými detaily. Táhle upraví malý polštářek, tady přisune židli a potom vše zase vrátí, protože jí původní uspořádání přišlo lepší. V některých detailech je velice nerozhodná, ale přesto jí nevdává udělat některé úplně zbytečné

úkony. Jen pro klid své duše, jako by Janě nedocházelo, že Max přijde kvůli ní, ne kvůli zhodnocení jejího malého bytu, nebo z důvodu pomluvy jejího jídla. Není kontrolor kvality jídla v domácnostech. A i kdyby měl nějaké větší pochyby o jejím kuchařském umění, určitě by o tom ze zdvořilosti pomlčel. Možná si to Jana na chvíli uvědomila, stejně musí mít vše dokonalé. Takový je zkrátka její styl. Musí ho ohromit, nadchnout i okouzlit.

Mezitím si Max sedí ve svém bytě, dává do dárkových taštiček dvě láhve vína. Je spokojen, jak to s výběrem snadno dopadlo. Přemýšlí, čím by ji ještě mohl překvapit. Až vyrazí, tak se v květinářství zastaví pro puget rudých růží, pak bude mít snad vše, co bude potřebovat. O dobrou náladu samozřejmě nouzi nemá. Napadlo ho jiné dilema. Rozhodně nechce jít s dvěma lahvemi vína a pugetem přes tři bloky. Jenže nakonec bude muset, protože když si kousek zajde, potká i květinářství, které potřebuje. Nezavře mu dřív, než by chtěl? Záhy přišlo zděšení, do kolika mají otevřeno. Rychle se oblékl, zamířil k onomu obchodu. Po chvíli stojí před jeho vchodem, zjišťuje, že zavírací doba je dřív, než by potřeboval. Vchází proto dovnitř, chvíli bloudí očima po sortimentu, nakonec ale objednává vybrané růže. Usměvavé prodavačce vypráví o svém problému, který by měl s jejich zavírací dobou.

„Můžeme to udělat následovně. Já sice v celou zavřu, ale ještě tady minimálně hodinu jsem, připravuju kytičky na další den. Takže kdybyste chtěl, můžete si tu váš puget nechat, dám ho jen do vázy. Až půjdete, zaklepejte na mě, já vám květiny vydám.“

„No to by bylo super,“ srší nadšením Max a nesnaží se zakrývat svou radost.

„Dobrá, tak je to dohodnuté,“ připraví si prodávající žena vázu. Max zaplatí, spokojeně vychází ven. Říká si, jaké má štěstí, že existují ještě takto ochotní lidé.

Jana se již těší na jeho příchod. V kuchyni finišuje, vše klaplo na jedničku. Zkouší svůj výtvar ochutnat. V její mysli zavládla spokojenost. Přece ji ovládla mírná nervozita, ale nedokáže popsat z čeho. Určitě je to z toho, že dnes má mužskou návštěvu. Nepočítali opraváře na pračku, už dlouho u ní žádný muž nebyl. Nedá jí to,

nakonec ještě zavolá kamarádce, aby jí mohla říct své dojmy. Možná kamarádka i něco poradí. Rada zněla, hlavně ať je přirozená a ať si na nic nehraje. Dále se nemá předvádět, víc usmívat, to prý mají muži rádi – usměvavé ženy. Takové rady není problém poslouchat, avšak uvést tyto pokyny do reality bude možná těžší, než si Jana myslí. Musí ale dát kamarádce za pravdu, že má na paměti základ úspěchu. Také jí poradila, aby neopomněla koupel, přece jen jí čistota přidá na sebevědomí. Pouhé opláchnutí má prý sama mnohokrát vyzkoušené. Jana to beztak měla v plánu, proto kamarádku poslechne. Vyslyší přání, ať si večer pořádně užije a hlavně ať druhý den nezaspí do práce. Poslední poznámka v obou současně vyvolá smích. Jana se ujistila, že je vše připraveno. Slova kamarádky Janu také mírně uklidnila. Ale přesně proto jí přece volala. Potřebovala vnést do své mysli nepatrně klidu a ujištění, že dělá vše dobře. Nechce si něčím malicherným pokazit krásné chvíle s Maxem. Později zašla do koupelny, kde se důkladně vykoukala. Kdyby měla víc času, koupel by zakončila poctivým mytím vlasů. Na hlavě by si vytvořila nějaký okouzující účes, jenže pak by stejně nevěděla který. Jestli zvolit dlouhé lokny, nebo vlasy dokonale vyžehlit či jen ponechat volně. Nebo zvolit jednoduchou volbu usedlého culíku. Nakonec je ráda, že nemusí řešit další dilema. O starost méně Janě dovolí zaměření mysli na jiné věci.

Max vychází ze svého bytu. Naposledy kontroluje svůj vzhled v zrcadle. Po lehkém navonění opouští byt. Jede výtahem, poté už kráčí po ulici. Říká si, že dnes ji opět pozná o něco víc a zase o kus lépe se s ní sblíží. Kdyby to náhodou s Janou nevyšlo, vrazí u automatu do nějaké jiné pěkné slečny, říká si pro sebe. Situaci trochu zlehčuje, protože jednoduše sbalit holku, to pro něj rozhodně není. Ona mu byla poslána za odměnu. Klepe na vstupní dveře květinářství, kde dostává od usměvavé paní svůj puget. Teď už má opravdu všechno. Spokojeně kráčí téměř prázdnou ulicí. Jde sám s kyticí, láhvemi vína a svým úsměvem.

Stojí u vchodových dveří, ale neví, jaký zvonek má použít. Nezná její příjmení, křestní jména na tlačítkách pochopitelně nejsou. Neví ani ve kterém patře bydlí. Situace mu přijde úsměvná, protože se

připravuje na vše, nechtěl na nic nezapomenout, nakonec ho zastaví taková banalita. Zaloví v kapse a vyndá mobilní telefon. Představí si stejnou situaci před osmdesáti lety, okamžitě zkažené celé rande. Možná i den, přinejhorším i celý vztah. Naštěstí současné technologie pomůžou tento problém hned vyřešit. Telefon mu ale nezvedá. Zkontroluje čas a zjišťuje, že je tu o deset minut dřív. Napadlo ho okamžitě, co kdysi jako puberťáci dělali, když chtěli do nějakého domu. Pomačkal všechny zvonky, které mohl. Čekal jen na odezvu. Začaly se ozývat hlasy, jeden přes druhý. Max v klidu jen vyslovil onu kouzelnou větu, která jim v mládí otvírala dveře:

„To jsem přece já.“ Na nic nečekal a tlačil do dveří, které držel magnetický zámek. Typické bzučení zámek uvolnilo, on bez problému vchází dovnitř. Přejde mu úsměvné, že tento starý trik ještě stále funguje. Počkal za dveřmi, protože tušil, jak ho někteří z obyvatelů domu mohou pozorovat dveřními kukátky. Opět zkoušel volat Janě.

Ta předčasně opouští vanu kvůli zvonícímu telefonu. Trochu se osuší, ale když už zvonění ustalo, v klidu pokračuje v oblékání. Potom u telefonu zjišťuje, kdo volal. Hned Maxe vytáčí, aby zjistila, co chtěl.

„Mám takový malý problém. Nevím, na jakém patře bydlíš...“

„Ve třetím, ty už jsi vevnitř?“ zeptá se zděšená Jana.

„A prozradíš mi, kde přesně?“

„Byt číslo třináct,“ odpoví mu. Stoupne si před zrcadlo. Kontroluje detaily, lehce upraví šaty a vykročí ke svým vchodovým dveřím.

„Dobře, třináctka je před čtrnáctkou?“ pronese do telefonu Max. Jana ani neví, co na to říct.

„Jasně, že je!“ nepochopila jeho vtípek.

„Třináctka je momentálně moje oblíbené číslo, otevřeš mi prosím?“ řekne do telefonu, pak už není slyšet nic. Jana odloží telefon a otevře své vstupní dveře. Místo Maxe vidí jen puget růží. Jana si je s radostí bere do ruky. Za nimi vidí Maxe s úsměvem od ucha k uchu, hned dostává polibek. Vchází dovnitř. Max si byt nenápadně prohlíží, chválí jí dekorace. Potom stojí u stolu, dokud ho

Jana nepobídne, aby se posadil, neučiní tak. Chvilku řeční, než dá vše na stůl, sedne si k němu:

„Snad ti bude chutnat,“ vysloví své přání usměvavá Jana. Oba začali jíst. Jak k tomu měl příležitost, hned pochválil její kuchařský um. Během stolování toho moc nenamluvili. Jakmile byly na stole prázdné talíře, hned se Max vyptával na její první den v práci. Ochotně mu ho odvypráví i s nedůležitými detaily, pečlivě poslouchá. Potom probírají jeho práci. Max jí popisuje, ale nezachází do detailů, aby Janu svými řečmi nenudil. Málem by zapomněl na víno, které přinesl. Došel pro něj do předsíně a přinesl jej na stůl. Rychlým pohybem Janiny ruky na stole přibyly skleničky, které Max ochotně naplnil. Sdělil jí, že není žádný znalec vína. Ťukli skleničkami, napili se. Max jí ještě jednou pochválil jídlo, ona mu oponovala. Pak na oplátku pochválila výběr vína, které sama doporučila. Zasmáli se u toho, probírali další věci, kroužili kolem jejich zaměstnání. Jana si hned uvědomovala, jak pěkně si rozumí a doplňují se. Úsměvy jim nemizely z tváří.

Po dlouhém mluvení o čemkoliv mu nabídla, že spolu zkouknou nějakou komedii. Myslela výhradně romantickou komedii. Maxe posadila do pohovky před televizi. Sedla si vedle něj. S dálkovým ovladačem probírala jména filmů. Nakonec spolu jeden vybrali. Max jí chtěl udělat radost. Jana komedii znala, ale toužila s ním sedět na gauči a dívat se. Usadila se víc k němu, vyndala telefon, natáhla ruku před sebe. Přitiskla k němu hlavu. Potom vytvořila selfíčko. První společná fotka jich dvou. Sledovali film s občasným decentním komentářem někoho z nich. Max nakonec využil scénu, kdy si hlavní protagonisté dají polibek. Naklonil se k Janě. Políbil ji téměř stejně dlouze jako ve filmu. Janu tím zaskočil, s úsměvem řekl, že to má místo příplatku za trojrozměrné kino. S hlasitým smíchem její ruka ochotně přistála na Maxově noze. Jeho pravá ruka začala přesun na její rameno. Přitiskl Janu k sobě. Pouhé sezení netrvalo dlouho, začala ho hladit po noze, on ji po rameni. Byli blíž a blíž, až se opět políbili. Tentokrát to ale bylo jiné. Z toho polibku trčelo sexuální napětí, které museli přetavit v čin. Krátký pohled vzájemně do očí odstartoval to, na co oba mysleli už od posledního sousta večeře.

Vrhli se na sebe. Najednou oba leželi na pohovce. Ve smršti soustavných polibků z nich mizelo oblečení. Něžné nahé mazlení a líbání pomalu přechází v soulož. Oba byli nažhavení na toho druhého, že k tomu nepotřebovali žádných zbytečných slov. Vše důležité si vyřídili pouhým pohledem nebo vzájemnými dotyky. Jako kdyby jejich komunikace probíhala telepaticky. Televize vydávala jen zbytečnou zvukovou kulisu při prolínání jejich nahých těl.

Po deváté hodině odchází spokojený Max ze vstupních dveří směrem k sobě domů. Lépe strávený večer si nemohl ani ve snu představit. Jana je úžasná ve všech směrech. Byl jí naprosto očarován. Srdce mu ještě bušilo vzrušením. Mysl stále nestihla všechno vstřebat a už toužil po dalším setkání. Ona byla zkrátka dokonalá něžná bytost, která ho pohltila svou láskou. Dokonce i nepsané pravidlo třetího rande dodržela dokonale. V hlavě došlo ke změně statutu Jany – ze známosti na přítelkyni. Snad to vnímá stejně. Napadlo ho, že by spolu mohli jezdit do práce stejným autobusem. Proč tato myšlenka nepřišla dříve, vyčítá si. Došel až k sobě domů, jen co zavřel dveře, přišla mu zpráva. Psala Jana, jen jak od ní odešel, hned se jí začalo stýskat. Byla úžasná, pomyslel si s lehkým zahřátím u srdce. Přiznával si, že asi není vhodné po třetím rande zůstat až do rána, ale pro ni by obětoval i toto pravidlo, kdyby sama tak chtěla. Příště musí jít k němu domů. Jenže jeho kuchařské možnosti ho v tomto docela limitují. I když obyčejné špagety by také zvládnul. Musí něco spáchat. Zvládne to, jeho odhodlání nelze zastavit, proto se k této výzvě staví čelem a dovede Janu ke spokojenosti. Doufá v úspěch.

Odepisuje jí, svůj návrh prostého pozvání na špagety. Na víc si asi netroufá, ale chlubit se s tím nebude. Na projev jeho kuchařské dovednosti bude mít snad dost času. Mohli by si společně jídlo zopakovat hned příští den. Jana bezvýhradně souhlasí. Má z jejího okamžitého souhlasu radost. Právě od ní odešel a stejně už se těší na další setkání. Max Janě nabízí doprovod z jejího bytu až k němu, nemusí jí složitě vysvětlovat cestu. Když na to reagovala, že není hloupá, aby z jeho popisu cesty k němu netrefila, argumentem byla bezpečnost. Přece Janu nenechá jít samotnou přes pár ulic. Max se

pochválil, jak rychle dokázal improvizovat smysluplnou odpověď, aby to nevypadalo, že si o ní myslí něco špatného. Argument s jeho starostí o bezpečí Janu velice potěšil. Lítají mezi nimi další zamilované zprávy, než komunikace docela utichne.

Ranní probuzení doprovází vzápětí zpráva od Maxe. Přeje jí krásné ráno, posílá polibek. Zdůrazňuje, že dlouhý a sladký. Jana hned sní. Říká si, že musel být spokojený, když hned píše takovou pěknou zprávu. Zahřeje ji to u srdce. Hned mu odepíše v podobném smyslu a dodá, jak se na něj večer těší. Než vyrazí z domu, vymění si ještě nějaké zprávy. Nakonec psaní Max utne, protože už je v pracovním procesu. Zapíná mozek na práci. Hlavu má ale plnou jejích slov včetně úsměvů. O pauze na jídlo opět napíše. Ačkoliv si během jeho pracovní doby nic nenapsali, víc než na práci myslel na ni. Zopakoval jí, jak se mu stýská po jejím úsměvu. Má obavy ze svých špaget. Doufá ve svůj úspěch, aby si neudělal ostudu. Nakonec poděkoval, že Janu potkal a protože pro jejich vztah musela obětovat i své šaty, poděkoval ještě jednou. Vtipně mu naznačila, aby jí to raději nepřipomínal, nebo jí bude muset nějaké koupit. Max chtěl reagovat, potom takticky mlčel. Nerad by se dostal do nějaké situace, které by později litoval. Koupě nových šatů není problém, spíš nechce docílit, že si bude nákup jejího oblečení vykládat jako samozřejmost. Snad nebude chtít být upláćena dárky. Jana ale taková naštěstí není. Nevadil by jí dárek tohoto typu, leč ho po něm nevyžaduje. Nakonec vše Maxovi vysvětlí, stoupne v jeho očích na ceně, protože ukázala sílu své upřímnosti.

...

KONEC UKÁZKY Z KNIHY

Tomáš Turnhöfer
V NEBI RŮŽE NEROSTOU

© Tomáš Turnhöfer, 2020
Napsáno mezi 29. lednem až 28. dubnem 2020

Počet stran: 203 (v tištěné podobě)

Vydalo nakladatelství Nová Forma, s.r.o.
Písecká 413, 375 01 Týn nad Vltavou – Malá Strana
v roce 2020 jako svou 1305. publikaci.
www.novaforma.cz

Tisk: Nová Forma, s.r.o., Týn nad Vltavou, 2020
Vydání první.

ISBN 978-80-7612-208-6

Knihu lze zakoupit v internetovém knihkupectví www.kniznieshop.cz

Nepříjemná náhoda k sobě svede muže a ženu. Když se více poznají, dokáží si představit svůj společný život. Každý den je prozářen vzájemnou láskou, kterou jim okolí jen závidí. Dny šťastně plynou až do okamžiku, než přijde nečekaná rána z jasného nebe, která vše razantně změní. Dá se přejít i přes tuto změnu? Pomůže vyšší moc nebo vlastní myšlenky? Touha po návratu do normálního života je silná a mocná. Cesta bude dost trnitá, ale lze po ní vůbec dojít do cíle, nebo skončí hned na začátku? Jak to je, když se vzpomínky stanou potěšením, ale zároveň i prokletím?

